

Αντί Προλόγου

Η συγγραφή ενός μυθιστορήματος από 11 άτομα είναι μάλλον τόλμημα, αν όχι άθλος. Εμείς πάλι το είδαμε ως αποτέλεσμα της εμπιστοσύνης που δημιουργήθηκε μέσα από μία αναπάντεχη φιλία. Γιατί ήταν πραγματικά εύνοια της τύχης η απόκτηση καλών φίλων στην ώριμή μας ηλικία. Γνωριστήκαμε στα τμήματα δημιουργικής γραφής της ΧΑΝ Θεσσαλονίκης, με «δάσκαλο» τον φιλόλογο στο Αμερικανικό Κολλέγιο «Anatolia» και καταξιωμένο συγγραφέα Τάσο Αγγελίδη Γκέντζο, με μόνο κοινό σημείο αναφοράς την αγάπη μας για τον γραπτό λόγο.

Ένα πανηγύρι ήταν η συνάντησή μας κάθε Τετάρτη βράδυ, μέσα από καθημερινές κουβέντες αλλά και ανταλλαγή ιδεών στα γραφόμενά μας, με κόντρες ή πειράγματα γεμάτα χιούμορ. Διαφορετικοί μεταξύ μας άνθρωποι, που όμως δέσαμε χαριτωμένα, συμπληρώνοντας κενά, προσφέροντας εμπειρίες ζωής ή επαγγελματικές γνώσεις. Ίσως το... άγχος του αποχωρισμού μάς έκανε, μετά τη λήξη των μαθημάτων, να αναζητάμε ο ένας την παρέα του άλλου. Συνεχίζαμε τότε σε καφέ ή σε μπαράκια τις συζητήσεις μας για τις αλλαγές που παρατηρούσαμε στη γραφή και τη σκέψη μας, ώσπου αναζητήσαμε κάτι περισσότερο... Τη λύση έδωσε ο κύριος Γκέντζος με την πρόταση για τη συγγραφή ενός... μυθιστορήματος! Ιδέα... που στην αρχή μάς γέμισε χαρά και τρόμο, αλλά με τον συνεχή ενθουσιασμό του... μας παρέσυρε.

Η εμπιστοσύνη που έδειξε σε όλους μας, στο παράτολμο αυτό εγχείρημα, όπως και η καθοδήγησή του στην όλη διαδικασία τής

απόφασης σχετικά με το θέμα που θα επιλέγαμε, το στήσιμο και την εξέλιξη της πλοκής του ήταν ανεκτίμητες. Ο ίδιος επιμελήθηκε και έδωσε με αριστοτεχνικό τρόπο τα κεφάλαιά μας, αναλαμβάνοντας τη σύνδεσή τους –σαν να υπήρχε ένας τρόπος γραφής– με σκοπό την ανάπλαση της εκκεντρικής προσωπικότητας του κεντρικού ήρωα Στέφανου Κουρτέση, σεβόμενος το σώμα τού όλου μυθιστορήματος και την έκφραση του ατομικού μας ύφους. Η προσπάθεια αυτή του Τάσου Αγγελίδη Γκέντζου ήταν ηράκλεια και του είμαστε ευγνώμονες.

Ανάμεσα στον Στέφανο και το ιδιαίτερο κείμενο της γυναίκας του, παρεμβάλλονται πρόσωπα που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην πορεία του. Μέσα από αυτά –τα άλλοτε μυστηριώδη, αδίστακτα, σκοτεινά κι άλλοτε ευάλωτα, ευαίσθητα και τρυφερά– αναδεικνύονται και γεφυρώνονται συναισθήματα και καταστάσεις που συγκρότησαν τη ζωή των ηρώων του μυθιστορήματος. Ελπίζουμε οι αναγνώστες να ταξιδέψουν με τους ανομοιογενείς ήρωές μας, ανακαλύπτοντας το παιχνίδι που παίζαμε κι εμείς δημιουργώντας τους. Γιατί κάποια κομμάτια ψυχής αφήσαμε σε αυτούς, κάποιες μάσκες πετάξαμε ή κάποιους ρόλους υποδυθήκαμε.

Η συγγραφική ομάδα

ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Της Κατερίνας Παππά

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΘΥΜΑ. Μόνο εγώ. Δεν ακούτε τις κραυγές μου; Όλοι εσείς που διαφεντέψατε τη ζωή μου, είστε θύτες. Συνειδητά ή ασυνείδητα... αλλά είστε θύτες. Κι όσοι δεν πληρώσατε ακόμη, θα φροντίσω εγώ γι' αυτό. Θα πληρώνετε σε όλη τη μίζερη ζωή σας. Και δεν με ακούτε γιατί οι κραυγές μου δεν διαπερνούν τη δική σας σιωπή, αλλά μόνο τη δική μου. Μόνο εγώ τις ακούω να τρυπάνε τα αυτιά και το μυαλό μου. Και δεν με ενοχλούν καθόλου αυτές οι κραυγές. Είναι η συντροφιά μου όλα αυτά τα χρόνια της ανατροπής τής κανονικότητας. Είναι ο οδηγός μου κι ο προστάτης μου. Ναι... ο προστάτης μου από όλους εσάς, τους παλιούς και τους εκκολλημένους.

Αυτοί που ορίστηκαν να με προστατεύουν, δραπέτευσαν.

Ο καθένας στη δική του σιγουριά.

Στη σιγουριά της λήθης και του θανάτου.

Το κουβάρι, καλά τυλιγμένο μέχρι τότε, άρχισε να ξετυλίγεται όταν ήμουν επτά χρονών. Μέχρι τότε ζούσα σε μια συνηθισμένη οικογένεια με τις συνηθισμένες συνθήκες που μου έδιναν την απόλαυση του προστατευόμενου. Μέχρι που ήρθε ο Στέφανος. Ωραίος και κόλακας, άγγελος και διάβολος συνάμα. Με μάτια καθηλωτικά που έκαμψαν τις αντιστάσεις τής μάνας μου, της όμορφης Μυρτώς, ρίχνοντάς την στον λάκκο με τις

ψευδαισθήσεις. «Φεύγω, Άλκη. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς... Έγασα το μυαλό μου» είπε του πατέρα μου. Και με πήρε μαζί της. Να ζήσουμε παρέα με τον Στέφανο, σε μια απόμερη μονοκατοικία στο Πανόραμα. Κι ο πατέρας μου να την παρακαλάει, να μη στερηθεί την παρουσία της. «Σ' έχω ανάγκη. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα» την ικέτευε.

Μόνο αυτήν...

Εγώ δεν υπήρχα στην αλυσίδα των αναγκών του. Δεν με διεκδίκησε γιατί δεν τον ένοιαζε. Μόνο γι' αυτήν νοιαζόταν. Και δεν μπόρεσε να ζήσει χωρίς αυτήν. Μεθυσμένος, λίγο καιρό αργότερα, καρφώθηκε με το αυτοκίνητο σε ένα δέντρο. Μόνο μία σκηνή θυμάμαι έντονα μαζί του... με ψήγματα αγάπης που με πληγώνουν μέχρι σήμερα, αλλά ταυτόχρονα επιδιώκω να τα θυμάμαι.

Ήρθε μια μέρα να με δει. Κυρίως τη Μυρτώ, μήπως τη μεταπείσει, αλλά και μένα... Με πήγε στο πάρκο τού Πανοράματος και καθίσαμε σε ένα παγκάκι. Δεν ήθελα να πάω να παίξω, όπως με προέτρεψε. Έμεινα δίπλα του και χώθηκα κάτω από το σακάκι του, αγκαλιάζοντάς τον σφιχτά από τη μέση με τα μικρά μου χέρια. Και φώλιασα σε εκείνη τη ζεστή αγκαλιά κι ένιωσα ξανά την πολύτιμη παρουσία του και το δυνατό του χέρι να με κρατάει προστατευτικά. Δεν ξεκολλούσα από πάνω του και τον παρακαλούσα κλαίγοντας να μη φύγουμε. Ήθελα να μείνουμε έτσι εκεί αγκαλιασμένοι, για πάντα αν γίνεται. Αλλά δεν γινόταν. «Δεν μπορώ, Ρινιώ μου» αναστέναξε. Έτσι με έλεγε... Ρινιώ του. Ακόμα θυμάμαι καθαρά τους παλμούς της καρδιάς του, έτσι που είχα κολλημένο το αυτί μου στο στήθος του. Και συγχρονιζόμουν μαζί τους και επέστρεφα εκεί από όπου είχα ξεκινήσει όταν έτρεχα να κουλουριαστώ δίπλα του για να μοιραστώ τις αφελείς ιστορίες μου. Με πήγε μετά από δυο ώρες πίσω και πριν φύγει... με πήρε στην αγκα-

λιά του κι έκρυψε το πρόσωπό του στον λαιμό μου. «Μη με αφήνεις εδώ, μη με αφήνεις, μπαμπά» τον ικέτευα. Ένιωσα βαριά την ανάσα του και τον ώμο μου να υγραίνεται από τις σταγόνες που έπεφταν από τα μάτια του. Ξέμπλεξε τα χέρια μου, με κατέβασε... κι έφυγε χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει πίσω. Ήταν η τελευταία φορά που τον είδα.

Κι εγώ ζούσα πια με τον Στέφανο... που με φώναζε μπάσταρδο και με έδιωχνε όταν με έβλεπε μπροστά του. Που όσο ήταν στο σπίτι, κρυβόμουν κάτω από το κρεβάτι μου για να μην τον ενοχλώ... Κι όταν έλειπε, κρεμιόμουν από τη ρόμπα της μάνας μου και την παρακαλούσα να με κοιτάξει και να με πάρει να φύγουμε. Κι όταν την κατάφερνα να με κοιτάξει, τα μάτια της ήταν αδιάφορα και μαζί σκοτεινά. Και με έδιωχνε κι αυτή. Γιατί ούτε αυτή με είχε ανάγκη. Είχε ανάγκη μόνο τον Στέφανο που, όταν αργούσε, τον περίμενε σε έξαλλη κατάσταση. Κι αυτός της έδινε μια άσπρη σκόνη και της έλεγε: «Έλα, μωρό μου. Πάρε να νιώσεις καλά. Έτσι σε θέλω πιο πολύ». Και μετά έκλεινε η πόρτα κι άκουγα άναρθρες κραυγές και βογγητά. Και κρυβόμουν κάτω από το κρεβάτι μη βγει ο Στέφανος και μου φωνάξει... «Τι κοιτάς, ρε μπάσταρδο;»

Και μετά ήρθαν κι άλλοι. Τους έφερνε ο Στέφανος... και της έλεγε: «Έλα, μωρό μου. Άλλος ένας και θα σου δώσω πολύ από αυτό που ζητάς». Με κλείδωνε στο δωμάτιο κι από την κλειδαρότρυπα την έβλεπα να σέρνει τα βήματά της και να ξαπλώνει στο κρεβάτι. Και να μπαίνουν στο δωμάτιο άντρες κι ο Στέφανος να κλειδώνει και τη δική της την πόρτα. Όσπου κουρασμένα, έμπαινα κάτω από το κρεβάτι και αποκοιμιόμουν.

Και την άλλη μέρα, ξυπνούσα και πήγαινα μόνη μου στο σχολείο γιατί η μάνα μου δεν με άκουγε. Μόνο με κοιτούσε με τα άδεια της μάτια. Δεν ξέρω πόσος καιρός πέρασε. Ο Στέφανος δεν ερχόταν πια συχνά στο σπίτι μας. Και η μάνα μου κλα-

ψούριζε και βογκούσε όλη μέρα στο κρεβάτι και δεν την ένοιαζε αν υπήρχα. Κι όταν ερχόταν, έκλαιγε και τον παρακαλούσε να της δώσει κι άλλο από εκείνη τη σκόνη γιατί πονούσε. Κι αυτός τη χαστούκιζε και της έλεγε: «Δεν μου κάνεις πια. Οι πελάτες δεν σε θέλουν, ούτε τα πόδια σου δεν μπορείς να ανοίξεις. Ένα πρεζόνι κατάντησες».

Όσπου έπαψε πια να έρχεται...

Κι η μάνα μου έβγαινε σαν τρελή στους δρόμους και δεν ξέρω τι έκανε τόσες ώρες εκεί έξω. Ήταν πολύ όμορφη η μάνα μου. Αλλά εκείνη την περίοδο είχε κάτι τεράστιους μαύρους κύκλους κάτω απ' τα μάτια κι ήταν συνέχεια αχτένιστη και βρόμικη... Περπατούσε σαν μεθυσμένη. Και μου έλεγε: «Σήκω φύγε, μικρή. Να πας στη γιαγιά σου». Αλλά εγώ δεν έφευγα γιατί αυτή ήταν η μάνα μου... και γιατί δεν ήξερα πού ήταν η γιαγιά μου.

Σχολείο δεν πήγαινα πια γιατί με κορόιδευαν τα άλλα παιδιά που τα μαλλιά μου είχαν τζίζιες και τα ρούχα μου ήταν ασιδέρωτα με μεγάλους λεκέδες. Γιατί ενώ εγώ έπλενα τα μαλλιά μου δεν μπορούσα να τα ξεμπερδέψω, κι ενώ έπλενα τα ρούχα μου, δεν έβγαιναν οι λεκέδες και δεν μπορούσα να τα σιδερώσω γιατί η μάνα μου, την τελευταία φορά που ήρθε ο Στέφανος και μάλωσαν, του πέταξε το σίδερο κι αντί γι' αυτόν χτύπησε τον τοίχο κι έσπασε.

Ούτε φαγητό είχαμε στο σπίτι μας. Κι όταν ζητούσα μου έλεγε... «Παράτα με πια. Δεν έχω λεφτά». Και πήγαινα κρυφά στα σκουπίδια και παρέα με τα αδέσποτα σκυλιά της γειτονιάς που είχαμε γίνει φίλοι, ψάχναμε για να χορτάσουμε την πείνα μας. Κι όταν βρίσκαμε κάτι καλό, τα χείδενα, μου έγλειφαν το χέρι εκείνα... και με άφηναν να το φάω εγώ. Τόση ανάγκη είχαν από το ανθρώπινο χάδι.

Όλη μέρα τριγυρνούσα με τα αδέσποτα, αδέσποτο κι εγώ.

Με είχαν χρίσει αρχηγό τους και ήμουν ο οδηγός τους στις περιπλανήσεις μας. Και δεν με πλησίαζε κανείς, γιατί οι φίλοι μου με νοιάζονταν και τα δόντια τους ήταν κοφτερά. Κάποιες φορές περνούσαμε κι από το πάρκο κι έβλεπα από μακριά το παγκάκι που είχα καθίσει αγκαλιά με τον πατέρα μου, αλλά μας έδιωχναν οι μαμάδες... γιατί φοβόντουσαν εμένα και τα αδέσποτά μου.

Ζούσα σαν σκιά σε ένα έρημο σπίτι, ώσπου μια μέρα ήρθε η αστυνομία. Καταγγελία, είπαν, από κάποια γειτόνισσα. Η μάνα μου δεν προσπάθησε να με κρατήσει, παρά είπε μεθυσμένη: «Πάρτε την, να γλιτώσω από αυτήν». Και με πήγαν σε ένα μεγάλο σπίτι όπου κοιμόμουν με άλλα παιδιά... σε ένα όμορφο πολύχρωμο δωμάτιο. Κι έτρωγα τέσσερις φορές τη μέρα. Κι έρχονταν κάποιες κυρίες και παίζαμε παιχνίδια, ενώ μας μιλούσαν και μας έλεγαν όμορφα πράγματα, που δεν τα θυμάμαι. Τη μάνα μου δεν την αποζητούσα. Μόνο τα αδέσποτα μου έλειπαν. Μου άρεσε πολύ εκεί, αλλά μετά από ένα διάστημα, δεν θυμάμαι πόσο, ήρθε η γιαγιά μου από τη μεριά τού πατέρα μου. Όταν με είδε... με έκλεισε στην αγκαλιά της τόσο που μου έκοψε την ανάσα κι έκλαιγε. Και με πήρε μαζί της σε ένα σπιτάκι στην Άνω Πόλη... που είναι τώρα το νέο μου σπίτι.

Η γιαγιά μου με αγαπούσε, δεν λέω, και συνέχισα με τάζει. Αλλά τη μισή μέρα έκλαιγε που έχασε το μοναχοπαίδι της και την άλλη μισή καταριόταν τη μάνα μου... «που φωτιά να την κάψει την παλιοβρόμα, την αχαϊρευτή, που έφαγε το παλικάρι μου και κατάντησε την εγγόνα μου να τρώει από τα σκουπίδια. Να 'ναι καλά η γειτόνισσα που ειδοποίησε την αστυνομία και το βρήκα το ορφανό που το έφαγνα. Καλά να πάθει η ξετσιπίωτη και την έκλεισαν στο ψυχιατρείο, που να μη βγει ποτέ αποκεί μέσα». Και το βράδυ, με έσφιγγε στην αγκαλιά της και κοιμόμασταν στο δωμάτιό της που είχε μαύρες κουρ-

τίνες και μαύρα σκεπάσματα... «του πένθους», όπως έλεγε στις γειτόνισσές της «γιατί μαύρη θα είναι η καρδιά μου μέχρι να πεθάνω». Δεν την ρωτούσα τίποτε. Μου ακούσε να έχω φαγητό να χορταίνω την πείνα μου κι ένα σπίτι να ζω χωρίς να έχει μέσα σε αυτό «Στέφανους» κι άλλους άντρες.

Τα δειλινά ανέβαινα στην ταράτσα του σπιτιού και ξάπλωνα, περιμένοντας να βγουν βόλτα τα αστέρια. Οι νέοι φίλοι μου. Κι όταν άρχιζαν το σεργιάνι τους, δραπέτευα εκεί και πήγαινα χοροπηδώντας από το ένα στο άλλο, μέχρι να νιώσω εκείνη τη ζεστή αγκαλιά, όπως τότε στο πάρκο... και να κουρνιαστώ εκεί μέχρι να με πάρει ο ύπνος. Με πονούσε αυτή η αγκαλιά, αλλά συνάμα την αποζητούσα... κι όταν την έβρισκα, απόδιωχνα τον πόνο και κρατούσα τη ζεστασιά της.

Και ξαναπήγα σχολείο. «Άριστη μαθήτρια και πανέξυπνη η Κατερίνα» έλεγαν στη γιαγιά μου, «αλλά είναι πολύ κλειστό παιδί και δεν κάνει παρέες». Κάθε μου επιτυχία ήταν για τη γιαγιά μου νέα αφορμή για μοιρολόγια και κατάρες: «Αχ, λεβέντη μου, πού είσαι να δεις το κορίτσι σου. Όμορφο κι έξυπνο σαν εσένα. Σε έφαγε η σκρόφα, που μεγαλύτερη συμφορά να την βρει». Είχα μεγαλώσει πια και καταλάβαινα πολλά, αλλά δεν μιλούσα. Δεν ήθελα να της πω ότι ο λεβέντης της δεν έδωσε δεκάρα για μένα. Της χρωστούσα πολλά, δεν της έπρεπαν άλλες πίκρες.

Παρέες δεν είχα κι έβγαινα έξω σπάνια. Ούτε και «κολλητή» φίλη είχα. Όσες απόπειρες έκανα για σχέση με κάποιο αγόρι, όταν έκλεινα τα μάτια να με φιλήσει, έβλεπα κλειστές πόρτες που τις άνοιγε ο Στέφανος και τη μάνα μου ξαπλωμένη να περιμένει τους επιβήτορες. Κι έφευγα. «Όλα με τη σειρά τους» έλεγα στον εαυτό μου, στον μόνο που με καταλάβαινε κι είχε γίνει... ο καλύτερός μου φίλος. Πήγα και σε ψυχολόγο. Βέβαια. Σε μια νεαρή που μόλις είχε επιστρέψει από τις σπου-

δές της στο εξωτερικό κι ήταν φθηνές οι συνεδρίες. Της έλεγα μόνο αυτά που ήθελα να της πω, αλλά καταλάβαινε ότι έκρυβα πολλά. «Πρέπει να εξωτερικεύσεις τα συναισθήματά σου, για να επουλώσεις τα τραύματά σου και να ξεπεράσεις κάποιες καταστάσεις» μου είπε την τελευταία φορά. Αλλά εγώ δεν ήθελα να ξεπεράσω τίποτα και δεν ξαναπήγα.

Σιγά σιγά έπαιρνε μορφή μέσα μου η απόφαση που είχα πάρει να αποκτήσω τη δύναμη εκείνη που ήταν απαραίτητη για να βάλω τα πράγματα στη σωστή τους θέση. Αυτό που με ενδιέφερε ήταν να με στηρίξει η γιαγιά στις σπουδές μου και το έκανε. Όταν πέρασα στη Νομική, την είδα να χαμογελάει με καμάρι για πρώτη φορά. «Είδατε;» έλεγε στις γειτόνισσες. «Άξιο το κορίτσι του λεβέντη μου. Εισαγγελέα θα την κάνω».

Τη μάνα μου πήγα να τη δω μόνο μία φορά, την ημέρα που βγήκαν τα αποτελέσματα για το πανεπιστήμιο. Είχε γεράσει... η Μυρτώ! Με κοίταξε με τα μεγάλα μελιά μάτια της που δεν ήταν πια όμορφα κι άρχισε να κλαίει... «Πόσο μοιάζεις του πατέρα σου» μου είπε. Δεν της μίλησα. Μόνο την κοίταξα αρκετή ώρα και στα μάτια της έβλεπα τις κλειστές πόρτες και τα αποφάγια των σκουπιδιών, τον Στέφανο να με φωνάζει «μπάσταρδο», την ίδια ξαπλωμένη στο κρεβάτι να ανοίγει τα πόδια της στις ορδές των αγοραίων εραστών και μετά να ρουφάει τη μαγική σκόνη.

Δεν ξαναπήγα.

Τελειώνοντας τη Νομική, πέθανε κι η γιαγιά μου. Φρόντισε όμως να με εξασφαλίσει για κάποια χρόνια. Δεν πρόλαβε να έρθει στην ορκωμοσία μου. Ήμουν μόνη και κανείς δεν χειροκρότησε όταν παρέλαβα με άριστα το πτυχίο μου. Τα χέρια μου τώρα ήταν λυμένα. Πριν ορκιστώ, άλλαξα το επίθετό μου από Μιχαήλ σε Παππά. Κοινό επίθετο που δεν προκαλεί ερωτηματικά. Γράφτηκα να κάνω την άσκησή μου σε έναν δικηγόρο. Η

ιδιότητα αυτή μου άνοιξε πολλές πόρτες...

Βρήκα τα πάντα για τον Στέφανο. Τις περιπέτειές του με τη δικαιοσύνη, τις καταδίκες του —ασήμαντες ως τότε— τη διεύθυνσή του... και τον δικηγόρο του. Σε όλες τις δίκες τον εκπροσωπούσε ο γνωστός δικηγόρος της Θεσσαλονίκης Διονύσης Αλεξίου. Κατάφερα να τον προσεγγίσω και, με όπλο το άριστα στο πτυχίο και την εμφάνισή μου, εισέβαλα στο γραφείο του, αμισθί στην αρχή. Κατέστρωνα μεθοδικά το σχέδιό μου χωρίς να αφήνω ίχνος. Διάβασα τους ογκώδεις φακέλους του Στέφανου, που δεν τους έλειπε η ποικιλία. Μάλιστα είχε παντρευτεί κι είχε κι έναν γιο. Τον γιο του τον συμπόνεσα. Ήταν γνωστό όνομα του υπόκοσμου ο Στέφανος... με πολλές διασυνδέσεις κι άλλες τόσες δραστηριότητες. Τι άλλο; Εμπορία ναρκωτικών και σωματεμπορία. Ενεργούσε συνήθως με την ίδια μέθοδο, αυτήν δηλαδή που είχε εφαρμόσει με θαυμαστή επιτυχία στη μάνα μου.

Μια μέρα άκουσα από τη γραμματέα να του κλείνει ραντεβού με τον Αλεξίου για την επόμενη Τρίτη. Προετοιμάστηκα για τη στιγμή που θα τον έβλεπα. Έπρεπε να είμαι ψύχραιμη και προσεκτική. Δεν υπήρχε πιθανότητα να με αναγνωρίσει, αφού δεν θύμιζα σε τίποτε το «μπάσταρδο» που ήξερε. Το μόνο καλό που είχε κάνει ο πατέρας μου ήταν τα γονίδια που διέθεσε για τη σύλληψή μου, τα οποία ήταν πιο ισχυρά... κι έμοιασα σε αυτόν. Μπήκε στον χώρο υποδοχής και κάθισε στην πολυθρόνα με την άνεση και την επιτήδευση του επιτυχημένου γοητευτικού άνδρα. Με κοίταζε με το αρσενικό ενδιαφέρον τού άρπαγα. Μου ήταν πολύ οικείο αυτό το βλέμμα. Δεν τόλμησα να σηκωθώ αφού τα πόδια μου έτρεμαν κι έκρυβα τα χέρια κάτω από το γραφείο. «Καινούρια;» με ρώτησε κοιτάζοντάς με με απροκάλυπτο ενδιαφέρον. Του έγνεψα καταφατικά κι ευτυχώς, πριν προλάβει να συνεχίσει, τον κάλεσε ο Αλεξίου στο

γραφείο του. «Πολύ ωραίος άντρας, ε; Κι ας κοντεύει τα πενήντα» μου είπε η γραμματέας. «Και τον είδα πώς σε κοιτάζε. Του άρεσες. Αλλά μεταξύ μας... είναι μεγάλη λέρα».

Πρόσταξα το μυαλό μου να συνέλθει και σηκώθηκα. Είχα φορέσει για την περίπτωση ό,τι πιο κολλητό είχα σε φούστα και πήγα στο άδειο γραφείο τής άλλης συναδέλφου που ήταν δίπλα στου Αλεξίου, με τη δικαιολογία ότι ψάχνω έναν φάκελο. Από εκεί άκουσα μεγάλο μέρος της συζήτησής τους. «Πρέπει να προσέχεις ιδιαίτερα. Αν σε συλλάβουν και πάλι, την επόμενη φορά θα είναι δύσκολο να πάρεις αναστολή. Επιτέλους, να το πάρεις απόφαση και κοίτα να αποστασιοποιηθείς» του έλεγε ο Αλεξίου. «Μία τελευταία μεγάλη δουλειά και σταματάω» του απάντησε ο Στέφανος. «Δεν θέλω να ξέρω, σε παρακαλώ» του είπε απότομα ο Αλεξίου, και μέσα μου έβριζα όλο το δωδεκάθεο. «Θα σε περιμένω την Πέμπτη να συζητήσουμε την υπόθεση για το δικαστήριο της Δευτέρας» συνέχισε ο Αλεξίου.

Γύρισα στο γραφείο μου και περίμενα να βγει. Μόλις άκουσα την πόρτα να ανοίγει, σηκώθηκα κι έσκυφα με προσχεδιασμένη χάρη και αθώα προκλητικότητα να βάλω έναν φάκελο στο απέναντι συρτάρι. Το αρσενικό τσίμπησε και είπε στον Αλεξίου: «Δεν μου είπες για την εντυπωσιακή καινούρια συνεργάτιδά σου».

Αυτό ήταν. Το πρώτο μέρος του σχεδίου μου είχε απόλυτη επιτυχία. Έπρεπε τώρα να βρω την ευκαιρία για το δεύτερο και δυσκολότερο. Δεν τα κατάφερα στο επόμενο ραντεβού του στο γραφείο, αλλά στο δικαστήριο τη Δευτέρα ήμουν εκεί...

Του άρεσα και δεν έκανε προσπάθεια να το κρύψει. Καταδικάστηκε πάλι με αναστολή. Κι εγώ βρήκα την ευκαιρία. Μετά από κάποιες ημέρες, ένα ανώνυμο τηλεφώνημα στη Δίωξη Ναρκωτικών, οδήγησε στη σύλληψη του Στέφανου κι άλλων τεσσάρων συνεργατών του. Στην κατοχή του βρέθηκαν δώδε-

κα κιλά ηρωΐνης και τέσσερα κιλά ανόθευτης κόκας.

Οι επόμενοι μήνες θύμιζαν πρώιμη άνοιξη. Οι κραυγές μέσα μου έγιναν μελωδίες και οι επισκέψεις μου στις φυλακές με τον Αλεξίου στον προφυλακισμένο... Στέφανο Κουρτέση, ήταν πρωτομαγιάτικες εκδρομές. Η λάμψη του λάγνου αρσενικού είχε χαθεί από τα μάτια του κι η έκφραση της έπαρσης έδωσε τη θέση της στην αγωνία. Μετά ένδεκα μήνες, οι δικαστές απήγγειλαν την απόφαση: «Ένοχος όπως κατηγορείται. Καταδικάζεται σε κάθειρξη είκοσι πέντε ετών. Η έφεση να μην έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα».

Θα αποφυλακίζοταν σε δεκαπέντε περίπου χρόνια και θα ήταν μόνο εξήντα τριών χρονών. Ήταν προδιαγεγραμμένο όμως να μείνει όλη του τη ζωή στη φυλακή. Η συμπόνια και η κατανόηση στο βλέμμα μου θα του έδιναν τη χαριστική βολή. Αλλά δεν το ήξερε ακόμη κι είχα αποφασίσει να μην το μάθει ποτέ. Οι χειροπέδες που έδεσαν τα χέρια του και η απόγνωση στο βλέμμα του, όταν τον οδηγούσαν στον δρόμο για τις φυλακές Διαβατών, έλυσαν την ψυχή μου. Πέταξα τις μαύρες κουρτίνες και τα σκεπάσματα «του πένθους» και τα αντικατέστησα με χρωματιστά.

Εκείνο το βράδυ έκλαιφα για πρώτη φορά μετά από είκοσι χρόνια. Ήπια ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί αποχαιρετώντας με σπονδές το θύμα και χόρεψα μέχρι το πρωί πάνω στις στάχτες της παλιάς μου ζωής.

Του Στέφανου Κουρτέση

ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΠΡΑΓΜΑ ο άνθρωπος, περίεργα και τα συναισθήματά του. Κάποιος μεγάλος τραγικός ποιητής έλεγε πως ο άνθρωπος μία στο καλό... και μία στο κακό κυλάει. Κι εγώ τόσα χρόνια... κυλώ στο κακό και στο καλό!

Το καλό το δικό μου οι άνθρωποι δεν το ξέρουν...

Το κακό έχει γίνει ένα με το πετσί μου!

Υπάρχουν στιγμές που φοβάμαι πολύ, στιγμές που θα ήθελα να λειτουργώ διαφορετικά. Μετανιώνω για πράγματα που έκανα και για όλα εκείνα τα καλά που δεν κατάφερα να κάνω. Τώρα πια ίσως και να είναι αργά! Έχει άραγε επιστροφή ο δρόμος ο δικός μου; Φοβάμαι ακόμα τις γυναίκες... Πάντα τις φοβόμουν! Τη μάνα μου, τη γυναίκα μου, τις κατά καιρούς ερωμένες μου...

Κι οι ερωμένες —οφείλω να το ομολογήσω αυτό— ήταν πολλές!

Ελληνίδες και ξένες...

Στο μυαλό μου η Σάνια από τη Βουλγαρία!

Κι αυτήν κατά βάθος... τη φοβόμουν!

Μήπως τελικά φοβόμουν τον έρωτα και προσπαθούσα να τον ξορκίσω;

Χώρισα γυναίκες από τους άνδρες, τους αρραβωνιαστικούς και τους συντρόφους τους. Με λίγα λόγια... διέλυσα οικογένειες!

Θυμάμαι πριν από χρόνια τη γνωριμία μου με την κυρία Μιχαήλ... Το μικρό της όνομα δεν τολμώ να το ξεστομίσω. Θα το πω! Μυρτώ... Αποφεύγω ακόμη και τώρα το συναισθηματικό δέσιμο. Όποια γυναίκα έβγαζα στα ναρκωτικά και την πορνεία... διέγραφα από τη μνήμη μου το μικρό της όνομα. Δεν ήθελα να θυμάμαι το μικρό της όνομα!

Η κυρία Μιχαήλ είχε ξετρελαθεί μαζί μου. Εκείνη έκανε το πρώτο βήμα. Λίγες ήταν οι φορές που εγώ ήμουν ο κυνηγός! Καθόμουν σε μια καφετέρια της παραλίας... κάπνιζα εκείνα τα μικρά πουράκια που ήταν τότε της μόδας... κι έπινα τον καφέ μου. Πρέπει να ήμουν ωραίος άνδρας! Μου έριχνε συνέχεια ματιές απροκάλυπτες και χαζογελούσε με την παρέα της. Με ακολούθησε στην τουαλέτα... Θράσος! Της είπα κατάμουτρα πως δεν μου αρέσει... κι εκείνη χωρίς να χάσει τον χρόνο της μου πρότεινε... χρήματα.

Με αγόρασε...

«Πόσα θέλετε για να πλαγιάσετε μαζί μου;»

«Δείχνω για ζιγκολό;»

«Έμαθα να παίρνω πάντα αυτό που θέλω».

«Δεν είμαι και από τα καλύτερα παιδιά. Σας προειδοποιώ...»

«Το όνομά σου;»

«Στέφανος».

«Δεν θα ρωτήσεις το δικό μου;»

«Τι σημασία έχουν τα ονόματα;»

Δεν το έβαζε κάτω... το πάθος της. Έδειχνε πως ήταν πρόθυμη να κάνει τα πάντα για μένα. Για μένα... ή για το σώμα μου; Εγώ ήμουν το σώμα μου! Ήταν ερωτευμένη μαζί μου. Κι εγώ που δεν ήμουν είχα το πλεονέκτημα... Χώρισε σχεδόν αμέσως τον άνδρα της, έγινε φορτική, παρακολουθούσε κάθε μου κίνηση, δεν έδινε δεκάρα για το παιδί της. Λαχταρούσε σαν λυσσασμένη το σώμα μου.

Τι έκανα; Της το έδωσα απλόχερα στην αρχή! Συνήθισε! Κακό πράγμα η συνήθεια! Το μυαλό μου δεν την ενδιέφερε κι η ψυχή μου δεν υπήρχε για κείνη. Μόνο το σώμα...

Αυτό είναι ο έρωτας τελικά;

«Θα φύγω από τη ζωή σου. Από την αρχή σου είπα πως δεν είμαι ερωτευμένος μαζί σου. Σε άφησα να με αγοράσεις και να κάνεις το κέφι σου. Χρειαζόμουν κι εγώ τα χρήματα... Μία, δύο, τρεις... πέντε, δέκα! Πόσες φορές πια; Το έκανες το κέφι σου...»

«Θα κάνω τα πάντα για χάρη σου, Στέφανε».

«Δεν έχω συναισθήματα για σένα... Θα σε καταστρέψω!»

«Αρκεί να μείνεις πλάι μου».

«Θα σου κάνω κακό, Μυρτώ!»

Την έμπλεξα στα ναρκωτικά και στην πορνεία. Έπαιρνα εκδίκηση... για εκείνες τις ώρες που ο ένας χαιρόταν... κι ο άλλος υπέμεινε. Της πήγαινα άλλους άνδρες για να δει πώς είναι να κάνεις έρωτα... χωρίς συναίσθημα.

Δεν την ενδιέφερε...

Και μετά ναρκωτικά!

Εγώ δεν έχω δοκιμάσει ποτέ ναρκωτικά... για να ξεχάσω!

Τα χρήματα που έπαιρνα, κάποια από τα χρήματα που έπαιρνα από τις βίζιτες της κυρίας Μιχαήλ... πήγαιναν για καλό σκοπό!

Κάποιος Σύλλογος Κακοποιημένων Γυναικών στο κέντρο της Θεσσαλονίκης. Γυναίκες που φιλοξενούνταν εκεί με τα παιδιά τους. Οξύμωρο! Τις γνώρισα από κοντά αυτές τις γυναίκες και τις αγάπησα. Αυτές θα έχω να θυμάμαι την ώρα της κρίσης! Τη Μαρία, τη Δήμητρα... την Άννα που είχε το όνομα της μάνας μου! Τις ήξερα με τα μικρά τους ονόματα, τις φώναζα με τα μικρά τους ονόματα!

Είχα πολλά κοινά με αυτές τις γυναίκες...

Το βλέμμα τους δεν κινούνταν!

Κι εγώ τούτη την ώρα παραμένω ακίνητος... μέσα σε ένα μικρό δωμάτιο, στο βάθος ενός διαδρόμου. Περιμένω να ανοίξει η πόρτα... και δεν ανοίγει! Το σώμα... δεν ανταποκρίνεται στις προσταγές τού εγκεφάλου. Επαναστάτησε; Μακάρι να το είχε τολμήσει και να είχε κάνει χρόνια πριν την επανάστασή του...

Τα είπαμε... Ο άνθρωπος μία στο καλό και μία στο κακό κυλάει!

Μα... μπορείς να κυλίσεις και στο καλό;

